

ת"פ 30160/10/10 - מדינת ישראל נגד שי ידין

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 30160-10-10 מדינת ישראל נ' ידין

בפני	כב' השופט עמית פרייז
מאשימה	מדינת ישראל באמצעות עוה"ד טל בן יוסף ואריאל אודרברג
נגד	
נאשם	שי ידין באמצעות עוה"ד עלא תלאווי

הכרעת דין

השתלשלות ההליכים:

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו את העבירות הבאות:

א. **איומים**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

ב. **הפרעה לשוטר במילוי תפקידו**, לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

ג. **תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו**, לפי סעיף 273 לחוק העונשין.

ד. **השמדת ראיות**, לפי סעיף 242 לחוק העונשין.

ה. **החזקת סמים מסוכנים לצריכה עצמית**, לפי סעיפים 7 (א) ו-7 (ג) סיפא לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש), התשל"ג - 1973.

על פי הנטען, ביום 15.3.09, סמוך לשעה 10:30, הגיעו בלשי משטרת כפר סבא לדירתו של הנאשם, על מנת לבצע חיפוש. משהוברר לנאשם כי שוטרים נמצאים מחוץ לדלת ביתו, הוא השליך לשירותים סם מסוכן מסוג חשיש בכמות שאינה ידועה למאשימה. לאחר שאביו של הנאשם פתח את דלת הבית, ובעת שהשוטר אסף תבור ניגש לשירותים, הנאשם מסר לשוטר כי השליך את ה"קססה" שלו לשירותים. השוטר תפס בפח השירותים נייר מקופל שהכיל שרידי סם מסוכן מסוג קנבינואידים בכמות מזערית.

בהמשך החיפוש, ובעת שהשוטר החזיק בידו את מכשיר הטלפון הנייד של הנאשם, המכשיר צלצל, או אז, הנאשם דחף אותו וחסף מידו את הטלפון. השוטר הבהיר לנאשם כי הוא משבש את הליכי החקירה וניסה לקחת מידו את המכשיר.

עמוד 1

הנאשם התנגד לכך בעודו משתולל ודוחף אותו. לאחר שהנאשם נאזק, הוא אמר לשוטרים תבור ובאסם נבואני ש"דאג להם ולא מתעסקים עימו".

במהלך הנסיעה בניידת המשטרה, הנאשם קירב את ראשו לראשו של השוטר נבואני ואמר לו "אני יראה לך מה זה שי ידין אתה עדיין לא מכיר אותי, כמוך אני אוכל בלי מלח בארוחת בוקר אני עברתי מספיק בכלא אני יראה לך מה זה " וכן "אתם שנתיים משחקים איתי כמו חתול ועכבר... יש מספיק אנשים שאני נותן להם 100 ₪ והם יעשו את העבודה בשבילי... מה אני יעשה אני מעשן חשיש, מה אני מוכר קריסטל, מה אני הולך לתיכונים ומוכר להם, אלה חברים שלי, אנשים שאני יושב ומעשן איתם, אלה חברים שגדלתי איתם כל החיים שלי, הם מעדיפים לקחת ממני ולא ממישהו אחר".

בהמשך בתחנת המשטרה, בעת מילוי דו"חות, הנאשם קם ממקומו, הצביע לעבר השוטר נבואני ואמר: "אני אזיין אותך, אתה התעסקת עם שי ידין אני לא פראייר של אף אחד, בכלא אני אוכל כמוך בערימות".

בדיון מיום 30/11/11 הנאשם כפר בעובדות כתב האישום, פרט לעצם הגעת השוטרים לבית לביצוע חיפוש, וכי נמצאו הסמים, תוך טענה שאלה לא היו שלו. במהלך המשפט העידו מטעם המאשימה השוטרים אסף תבור, באסם נבואני, יובל מגן, ברק עמרם ורון גולן, ומטעם הנאשם, הוא, אימו ואחותו. כן הוגשו מסמכים שונים.

עדות של רס"מ רונן גולן:

עדות זו נפרסת על פני עמ' 6-9 לפרוטוקול.

באמצעות העד הוגשו מזכרים (ת/4-7), דיסק (ת/8) ותמלול שיחה מוקלטת (ת/9). מעדותו ומסמכים אלה עולה כי במהלך נסיעה ברכב הבילוש, הנאשם דיבר והשוטר נבואני הקליט את דבריו במכשיר הטלפון הסלולרי של נבואני. העד העביר את ההקלטה לדיסק שהוגש. בהמשך ביצע תמלול של ההקלטה, אשר כוללת אף דברים של השוטרים תבור ונבואני. העד זיהה את קולות הנאשם והשוטרים נוכח היכרות מוקדמת עם כולם.

מהתמלול עולה כי מיד בתחילתו הנאשם אומר "שנתיים אני משחק חתול ועכבר", ובהמשך "אני... שנה לא עושה כלום ביד כלום חביבי כלום יש אנשים מספיק". לשאלות הבהרה של השוטר תבור משיב הנאשם לסירוגין "יש מלא אנשים פראירים מספיק אתה יכול לכוון אותם", "אני מעדיף למשל לתת למישהו עוד 100 שקל והוא יעשה לי את העבודה". בהמשך אומר הנאשם "אם הייתי מוכר... בית ספר לילדים מוכר להם", "הולך לתיכונים מוכר להם", "...למכור לחטיבות אם הייתי עושה את זה כפרה עליך תבוא אלי לא עושה את זה לא עושה כלום מה אני עושה". אחר כך נשאל על ידי השוטר תבור "אז מה לבגירים זה בסדר" ומשיב "איזה בגירים חברים שלי זה בגירים אנשים שאני יושב איתם מעשן איתם זה בגירים אז מי אז איפה אנחנו..." ובהמשך מבהיר "הם לא יביאו איתי בחיים הם החברים שלי מה זה חברים שלי אנשים שגדלתי אותם הם יכולים להביא אותי בחיים לא..."

לאחר מכן הנאשם נשאל על ידי השוטר תבור מה הוריד באסלה, הנאשם משיב שכלום, אך כשנשאל שוב אומר "לא הורדתי כלום הורדתי את הקססה שלי בסדר הורדתי אני עישנתי אני מעשן בסדר. אתה מבסוט שאני מעשן זהו". אז נשאל על ידי השוטר תבור "מה שהיה בנייר", ומשיב "כן אני עישנתי אני מעשן אני מעשן מה יש בזה". השוטר תבור אומר "תשמע חצי כפר סבא מעשנים אני יודע את זה", והנאשם מגיב "אז מה אתה רוצה אני מעשן". השוטר תבור אומר "קודם כל עזוב את זה זה לא חוקי לא משנה מעשנים הרבה או לא לא משנה" והנאשם מגיב "אז תגיד גם לשופטת שאני מעשן". השוטר תבור אומר "לא שופטת עזוב שופטת עכשיו אני מדבר איתך ברמה אחרת" והנאשם מגיב "אני מעשן אני מודה לך שאני מעשן".

עוד עולה מעדות העד ומהמסמכים שהגיש כי הנאשם התלונן ששוטר תקף אותו ועל כן העד העביר חומר ראיות למח"ש. העד ביקש לצלם פצע שלטענת הנאשם נגרם לו בתקיפה, כאשר העד הבחין שהפצע בשפה התחתונה, והינו קרוש ולא מדמם, ומעבר לכך לנאשם אין חבלות. הנאשם טען שהעד יצלם באופן שלא יראו דבר והחל לזוז, ולמרות דברי העד שיראה לו את התמונה, הנאשם הסתיר פניו ואף הפנה גבו לעד וכך צולם בלית ברירה.

במהלך תשאול מוקלט שהעד ביצע לנאשם טרם גביית הודעתו, הנאשם סיפר לעד כי הוא מעשן חשיש ולא סמים אחרים, אינו מוכר סמים לאחרים ומחזיק לשימושו העצמי ומידי פעם נותן לחבר (לפחות שניים) לעשן. לסירוגין טען שמעשן לבד ומעשן עם חבר. כאשר הושמעה לנאשם ההקלטה של השיחה ברכב חיך ואמר "כמה אני יקבל ארבע חמש שנים". לשאלת העד בדבר הורדת המים בשירותים השיב הנאשם כי זרק ראש או שניים של חשיש לאסלה והוריד המים.

העד אף גבה את הודעת הנאשם מיום 15.3.09 (ת/3), שהוקלטה. לדבריו, בעמוד האחרון בהודעה ציין שהנאשם סרב לחתום על ההודעה משום שלטענתו בהודעה נרשמו גם דברים שלא אמר. לטענת העד כל הדברים שרשם, נאמרו על ידי הנאשם. במהלך גביית ההודעה הנאשם הרים קולו, הודה כי משתמש בסמים בתדירות של חצי פלטה לשבועיים. עם זאת התכחש לכך שבתשאול אמר שזרק את החשיש לאסלה וטען כי התכוון שזרק נייר עיתון לפח בשירותים- הנייר שנתפס עם שאריות סם. אחר כך טען שהתבלבל אם אמר שזרק חשיש לפח.

עדוּתו של רס"ר באסם נבואני:

עדוּת זו נפרסת על פני עמ' 9-14 לפרוטוקול.

לדבריו, ביום האירוע העד והשוטר אסף תבור, הגיעו לדירתו של הנאשם בכדי לבצע חיפוש. במהלך החיפוש בחדרו של הנאשם, הטלפון שלו, שהיה בידי השוטר תבור, צלצל. הנאשם ענה לשיחה והשוטר תבור צעק לעברו שיחזיר את הטלפון ושהוא מעלים ראיות, וכן שאם לא יעשה כן הוא יעצור אותו. בשלב מסוים הנאשם אמר שזה טלפון שלו והוא עונה מתי שהוא רוצה. השוטר תבור ניסה לקחת הטלפון מהנאשם, והנאשם הדף אותו באמצעות ידו שלא אחזה בטלפון. השוטר תבור ביקש מהעד עזרה, והעד אחז הנאשם בידו. תוך כדי שניסו להשתלט על הנאשם, כולם נפלו על המיטה בחדרו והעד קיבל מכה (שפשוף) ביד. לאחר שהשתלטו על הנאשם ואזקו אותו בידי וברגליו, המשיכו בחיפוש.

במהלך הנסיעה בניידת הנאשם איים עליו "אני אוכל אותך בלי מלח", "כמוך אני לא סופר" ועוד מיני דברים כאלה. את יתר דבריו לא זכר, אך רשם ממזכר בו ציטט את מה שהנאשם אמר לו. את המזכר (ת/12) רשם מזיכרונו ועל סמך הקלטת השיחה באמצעות הטלפון שלו. כעולה מהמזכר הנאשם קרב ראשו לראש העד ואמר לו "אני יראה לך מה זה שי ידין, אתה עדיין לא מכיר אותי, כמוך אני אוכל בלי מלח בארוחת בוקר, אני עברתי מספיק בכלא אני יראה לך מה זה". לאחר דברים אלה העד הפעיל את ההקלטה במכשיר הטלפון שלו, ותיעד במזכר דברים נוספים של הנאשם, כמפורט בשלב זה בכתב האישום.

עוד מסר העד כי בעת שערך את הדוחות במשרד המודיעין הנאשם דיבר אליו באופן בוטה תוך שאומר "התעסקת עם שי ידין, אתה עוד לא יודע מי זה שי ידין". כעולה מהמזכר, הדבר אירע במהלך שיחה של הנאשם עם השוטר ברק עמרם או אז הנאשם קם, הצביע על העד, ואמר את המפורט בהקשר זה בכתב האישום.

עדוּתו של סמ"ר יובל מגן:

עדוּת זו נפרסת על פני עמ' 15-17 לפרוטוקול.

העד לא זכר כלל את פרטי האירוע והוגש דו"ח פעולה (ת/14) שכתב בסוף האירוע ואשר פירט את מה שראה. מדו"ח הפעולה עולה כי העד ראה את הנאשם חוטף מהשוטר תבור את מכשיר הטלפון של הנאשם, דוחף אותו וצועק "אני יענה מתי שבא לי, אני יזיין אתכם". בשלב זה השוטר תבור הודיע לו שהוא עצור, והנאשם המשיך לנופף ידו לעברו. בשלב זה השוטר נבואני עזר לשוטר תבור להשתלט על הנאשם, ותפס את הנאשם בידו. הנאשם נתן לאחד משני השוטרים הללו מכה ביד, ובהמשך שניהם אזקו את הנאשם כשהוא שוכב על המיטה. בהמשך החיפוש הנאשם צעק לעבר השוטרים "אני אזיין אתכם, אתם לא יודעים מי אני".

עדוּתו של רס"מ אסף תבור:

עדוּת זו נפרסת על פני עמ' 17-22 לפרוטוקול.

לדבריו, ביום האירוע הגיע ביחד עם צוות לערוך חיפוש בבית הנאשם. העד החל למסור פרטים מתחילת האירוע, אך ציין כי אינו זוכר היטב, ומבקש להסתמך על דו"ח הפעולה שערך. זה הוגש (ת/16), וכן הוגש דו"ח מעצר (ת/15). מדו"חות אלה עולה כי לבית נכנסו תחילה העד והשוטר נבואני, כאשר השוטר מגן חכה בחוץ. מבעד לדלת שמע את הנאשם, שיש לעד עימו היכרות קודמת, מדבר, והבחין בדמות מסתירה העינית. לאחר מכן שמע "קולות מהירים", הדחת המים באסלה, ואז השוטרים דפקו בדלת.

אביו של הנאשם פתח הדלת, העד רץ פנימה וראה את הנאשם ליד השירותים, כשרעש המים באסלה עודנו נשמע. הנאשם נחזה רועד ולחוץ, והסביר זאת בכך שהוא מפחד מהם. בוצע חיפוש על גופו, תוך שטען שאינו מחזיק בבית דבר

מלבד "בוף" ו"קססה". עוד אמר הנאשם כי זרק את הקססה והוא מעשן חשיש. העד הודיע לו שהוא מעוכב, וביצע חיפוש. בחיפוש מצא בפח האשפה ליד השירותים נייר עיתון מגולגל עם שרידי חומר חשוד כחשיש (כזכור, ההגנה לא חלקה על כך שאכן דובר בסם מסוג קנבינואידים). כן מצא בחדר הנאשם, מתחת למיטה, כלי מאולתר לעישון סמים ("באנג") עם שרידי חומר חשוד כסם.

בנוסף העד תפס חפצים שונים של הנאשם, ובהם שני מכשירי טלפון סלולרי. בהיותם בחדר של הנאשם, אחד המכשירים צלצל, כשהוא בידו של העד. הנאשם התקרב אליו תוך שדחף אותו, וניסה לחטוף את הטלפון. העד חש שמדובר בניסיון נוסף לשיבוש חקירה, והחזיק במכשיר. הנאשם לקח המכשיר, כאשר העד ניסה לקחתו חזרה. הנאשם דחף והשתולל, והעד אמר לו שהוא משבש חקירה וייעצר. הנאשם המשיך בשלו, או אז העד בסיוע השוטר נבואני כבל את ידו באזיקים. הנאשם השתחרר, הניף יד עם האזיקים, והשניים נפלו איתו על המיטה, ושם הצליחו לכבלו תוך שהעד עוצר אותו.

הנאשם הרבה לצעוק שהם תקפו אותו ושיענה מתי שירצה לטלפון שלו. הנאשם אף השתולל והיה לא רגוע במהלך החיפוש, התעקש לעשן, דחף וניסה להתנגד. הוסבר לו שלא יפתחו את האזיקים עד שיירגע, ללא הועיל. בשלב כלשהו איים על שני השוטרים שהוא ידאג לנו ולא מתעסקים איתו, שהוא כמו נחש, ואמר לשוטר נבואני שאכל כמוהו בכלא. בהמשך הובל ברכב לתחנה, שם נכבל מקדימה במקום מאחור, לאחר שנרגע. במהלך הנסיעה סיפר שלא עושה כלום בעצמו אלא שולח אחרים, ומארגן חשיש לחברים ש"לא פותחים עליו" ולא מוכר בבתי ספר לקטינים.

בתחנה, הנאשם הודה בפני העד כי עישן 3 "ראשים" לפני שהגיעו, ודרך חלון ביתו הבחין בהם מגיעים. כך אירע שהיה תחת השפעת סם במהלך החיפוש. כן אמר הנאשם שמעשן חשיש כל היום, אך לא מתעסק עם סמים אחרים, ושלא יתפסו בבית שלו כלום כי לא מחזיק בבית דבר, אלא רק את מה שמעשן - "בוף" או "קססה".

העד הוסיף בעדותו שהמרחק בין השירותים לדלת הכניסה לבית הוא כמה מטרים וכי מדובר בבית לא גדול במפלס אחד. כן ציין כי עיכב את הנאשם בגין חשד לשיבוש חקירה מכיוון שחשד שהנאשם השליך סמים לאסלה. לדבריו גם חטיפת הטלפון מהווה שיבוש כיוון שזה כבר נתפס כמוצג. כמו כן מסר שבמהלך חיפוש הם לא נותנים לחשודים לערוך שיחת טלפון, לא בתחנת המשטרה ולא בעת שהם מעוכבים. שכן, ישנה אפשרות של שיחת טלפון שמטרתה הזהרת מעורב נוסף בעבירות הסמים או מסר להעלמת סמים ממקום מחבוא.

עדוּתו של השוטר ברק עמרם:

עדוּת זו נפרסת על פני עמ' 25-28 לפרוטוקול.

לדבריו, ביום האירוע, במשרד המודיעין, העד פגש את הנאשם, אותו הכיר מלפני כן, וכי למיטב זכרונו הנאשם, שהיה בסערת רגשות, הצביע על השוטר נבואני, וזאת לצורך זיהוי, כי לא ידע את שמו, ואיים עליו שהוא "יזיין אותו". העד ביקש ממנו להירגע, הנאשם היה עדיין בסערת רגשות והשמיע קול של נהמת כעס.

העד לא זכר את כל פרטי האירוע וכך התקבל המזכר שערך בעניין (ת/17). מהמזכר עולה כי המלל המדויק של הנאשם היה "אני אזיין אותך, התעסקת עם שי ידין אני לא פראייר של אף אחד, בכלא אני אוכל כמוך בערמות...".

עדות של הנאשם:

עדות זו נפרסת על פני עמ' 36-46 לפרוטוקול.

הנאשם מסר כי בעת שהגיעו השוטרים לבית, ומבלי שידע שהגיעו, הטיל מימיו בשירותים, זרק נייר טואלט לאסלה, הוריד את המים ולאחר מכן יצא מהשירותים והלך לחדרו. אביו פתח את הדלת, אחד השוטרים רץ לכיוון השירותים ומצא בפח נייר, ואז אמר לנאשם שהוא שוטר. השוטרים התחילו את החיפוש בבית ואחד השוטרים הראה לו את הצו. אמר להם שהם יכולים לחפש. בעת שהם היו בחדרו, הוא השיב בחיוב לטענת השוטר כי זרק לשירותים סמים, אך זאת עשה כדי לעצבן אותו.

לדבריו, באותה תקופה השתמש דרך קבע בחשיש, אך לא בביתו, ואף לא החזיק סמים בביתו, שכן יש לו הורים ואחים קטנים. בד בבד, לא שלל אפשרות שמישהו מאחיו הגדולים משתמש אף הוא בסמים. הנאשם הכחיש שאמר לעד תבור שהיו לו "3 ראשים" (במובן של שימוש בסמים). לא ענה עניינית לשאלה בחקירה נגדית כיצד צרך את הסמים, ולא זכר כי בחדרו נתפס "באנג".

במהלך החיפוש הטלפון שלו צלצל והשוטר אמר לו שלא עונים לשיחות במהלך חיפוש. הנאשם אמר שיכבד זאת כי זכותם של החוקרים לבקש זאת כשיש חיפוש. ניתק את השיחה ושם את הטלפון בצד. לאחר כ-15-10 דקות הטלפון צלצל שוב, ואחד מהשוטרים לקח את הטלפון ענה, הזדהה בשמו של הנאשם, ואמר למתקשר שיגיע לכיוון הבית. הנאשם אמר לשוטר שיעזוב את הטלפון ושאסור לו לפעול כך, שכן הנאשם לא מעוכב לחקירה, ולקח את הטלפון מהשוטר.

גם לאחר שעומת עם האמור באמרתו המשטרתית בעניין זה הנאשם עמד על כך שהטלפון צלצל פעמיים, כאשר בפעם הראשונה הנאשם ענה ובפעם השנייה השוטר; לדבריו אם נרשם אחרת באמרתו, הרי שמדובר ברישום מוטעה של השוטר. הנאשם נותר איתן בגרסתו גם לאחר שעומת עם הדברים שנרשמו מפיו בדו"ח ת/15, עליו חתם, ואמר שדברים אלה לא נאמרו על ידו, כאשר אינו זוכר אם קרא אותם טרם חתם, כאשר נראה שקרא רק חלק ממה שנרשם.

לאחר שהנאשם לקח את הטלפון מהשוטר, שניים-שלושה שוטרים התחילו להתעמת איתו, בכך שדחפו אותו ונתנו לו אגרופים ופתחו לו את השפה. בחקירתו הראשית מסר הנאשם שרק קילל בתגובה, כי זו היתה דרכו להגן על עצמו, והדבר גרם לבלשים להכות אותו יותר. לאחר שהאירוע נרגע הנאשם החל לקלל את השוטרים ולצעוק עליהם. השוטרים הוציאו אותו מהחדר אזוק כאשר השפה שלו חבולה. אמו ואחותו משכו אותו, והשוטרים הורידו אותו בכוח מהבית לניידת. בחקירתו הנגדית (עמוד 43 לפרוטוקול שורות 11-18) אף אישר שכהגנה עצמית מהתקיפה הוא גם השתולל, ויש אפשרות שאמר "אני אזיין אותך". עם זאת, לאחר מכן שב וטען שרק קילל כי "באלימות אני לא יכול

להרים עליהם יד" (שורה 23).

כאשר נכנסו לניידת, השוטרים קללו אותו- "אנחנו נזיין אותך, אנחנו יודעים שאתה סוחר סמים, אנחנו נעשה את העבודה שלנו, אתה לא העבריין או עבריינים לנו יאמינו". אמר להם שכל הזמן באים לבית לחיפוש אותם שוטרים, אז מה עוד? השוטרים הורידו אותו בכוח מהניידת לתחנה והוא קילל אותם.

בחקירתו הראשית אמר שהוא אינו זוכר מה המילים שזרק לשוטרים, אלא שקילל מתוך תסכול. כאשר אמר לשוטרים שהוא "ידאג להם", הוא התכוון בכך שיפנה למח"ש. באשר לדברים שעל פי כתב האישום נאמרו על ידו בניידת, ציין כי אינו זוכר שאמר דברים אלה. בד בבד בחקירה הנגדית (עמ' 41) לאחר שעומת עם התמליל של השיחה בניידת ידע לומר כי אמר לשוטרים בשיחה זו שהוריד את הסמים בשירותים כדי לעצבן אותם, משמע אמר זאת בציניות. כן ציין (תחילת עמוד 44) שיש אפשרות שטען בפני השוטרים בניידת בדבר משחקי חתול ועכבר מזה שנתיים. דברים אחרים שמיוחסים לו בניידת שב וציין כי אינו זוכר, אך אמר (אמצע עמוד 44) שייתכן שהוא מתבלבל בין מקרה זה לבין מקרים אחרים שהבילוש הגיעו אליו לבית.

באשר לדברים שעל פי כתב האישום נאמרו על ידו בתחנת המשטרה, ציין כי יתכן ואכן אמר אותם, אך כאשר היה בבית בתגובה לכך שהשוטרים פתחו לו את השפה. לא זוכר שאמר דבר כזה בתחנת המשטרה.

במהלך החקירה הראשית אמר שבחקירתו בתחנת המשטרה תחילה הוא שיתף פעולה, אולם לאחר מכן החליט לשמור על זכות השתיקה משום שלטענתו השוטר רצה לרשום מפיו מילים שלא נאמרו על ידו. עם זאת בהמשך העדות (עמ' 39) מסר שבחקירתו אמר לשוטר שזרק לתוך השירותים נייר עם סמים וזאת מתוך "פרינציפ", לאחר שהשוטר שאל אותו עשר פעמים, ורצה להכניס לו מילים לפה. בחקירתו הנגדית (סוף עמוד 43) אף אפיין את חקירתו זו כך- "היינו חתול ועכבר. הוא אומר לי ככה ואני אומר לו ככה".

כן טען שהשוטר לא רצה לצלם אותו, אלא העלים ראיות. לדבריו, עניין זה עולה בקנה אחד עם שחרורו למחרת, למרות עברו הפלילי העשיר הכולל מאסר על תנאי בר הפעלה, באופן שהמשטרה היתה מעוניינת "להרדים את התיק". לצערנו, לא צילם עצמו כשהשתחרר. בד בבד ציין שהוא לא הגיש תלונה למח"ש כשהשתחרר, כיוון שחושב ש"זה נסגר בינינו".

עדותה של הגב' זהבה ידין- אימו של הנאשם:

עדות זו נפרסת על פני עמ' 53-58 לפרוטוקול.

לדבריה, ביום האירוע הגיעו לבית ארבע שוטרים, והיא הבינה שבאו בשביל הנאשם. תחילה טענה שבאותה עת הנאשם ישן בחדרו, אך כשנמסר לה שהנאשם טוען שהיה בשירותים מסרה שיכול להיות. בהמשך טענה שהיא העירה את הנאשם ואמרו לו שהשוטרים באו, ואז הוא הלך לשירותים. לא ראתה שהחזיק משהו ברשותו, ואחר כך שמעה רעש של

כשהנאשם יצא מהשירותים השוטרים תפסו אותו, נכנסו איתו לחדרו וערכו חיפוש. היא עמדה ליד הדלת ושמעה צעקות, רעש של מכת אגרוף, ואת הנאשם צועק "תעזבו אותי" מספר פעמים. במענה לשאלה האם גם קלל אותם והתחצף אליהם מסרה שגם אמר להם "4 שנים אני סבלתי הייתי בכלא". לא שמעה צלצול של טלפון.

אחר כך הנאשם יצא מהחדר עם דם באזור השפתיים, והשוטרים נתנו לו לשטוף את הפנים במטבח. בהמשך, השוטרים ערכו חיפוש בכל החדרים וכבלו את ידיו של הנאשם והכאיבו לו. לדבריה, היא וביתה סיוון הלכו להתלונן על התנהגות השוטרים "במשרד החדש" בתחנת משטרת כפר סבא.

לשאלה האם יודעת שהנאשם מעשן סמים השיבה "לפעמים כזה כאילו אבל ככה".

עדוּתה של הגב' סיון ידין - אחות הנאשם:

עדוּת זו נפרסת על פני עמ' 58-63 לפרוטוקול.

עדה זו העידה על עצמה כבעלת זיכרון לא טוב "על הפנים", אך "דברים לא נעימים של עניין של הרבצות" היא זוכרת. בד בבד ציינה שכאשר היא חרדה היא מתבלבלת, וכן מסרה שהמקרה בו עסקינן גרם לה לטראומה ולחרדה.

לדבריה, כשהשוטרים הגיעו היא עמדה מול החדר של הנאשם. היא לא זוכרת מתי ראתה את הנאשם לראשונה מאז שהגיעו השוטרים. בהמשך (עמ' 60 לפרוטוקול) מסרה שלא זכור לה היכן הנאשם היה כשהגיעו השוטרים, אך מיד אחר כך הביעה בטחונה שעמד במסדרון מול השירותים-מקלחת, ועמדה על כך גם שעומתה עם טענת הנאשם שהיה בשירותים.

השוטרים נכנסו לדירה באופן אגרסיבי, נכנסו עם הנאשם לחדרו וסגרו את הדלת. שמעה את הנאשם אומר "תעזבו אותי, מה אתם רוצים ממני". ככל הנראה שמעה את הנאשם אומר "מה אתה רוצה מהטלפון שלי", כאשר להבנתה השוטר לקח לנאשם את הטלפון. לא זכור לה שהנאשם קילל או התחצף. לאחר מכן ראתה את הנאשם יוצא עם דם בשפה ומכאן הסיקה שהרביצו לו.

לאחר מכן השוטרים והנאשם נכנסו לחדר אחר ושם לנגד עיניה, אחד השוטרים הניח ידו על צווארו של הנאשם בכדי לתפוס אותו, הצמיד אותו לקיר, ולא עזב אותו למרות מחאותיה. תגובתו של הנאשם התמצתה בכך שביקש שיניחו לו ואמר שיצטערו על מה שהם עושים, ואף בכה. הוא לא הפעיל כל אלימות כלפי השוטרים.

למחרת היא ואמה הגיעו לתחנת המשטרה, "בתלונות של השוטרים", להתלונן על מה שהיה.

בירור הראיות:

אין חולק כי השוטרים עדי האירוע לא זכרו את כלל פרטיו. משכך, וכפי שפורט בהחלטות פרטניות במהלך הדיון, קיבלתי מסמכים שערכו בזמן אמת והיוו שיקוף של זכרונם אז, שהיה טרי במיוחד. ייאמר מיד, בכך שהעדים מסרו כי לא זכרו את מלוא פרטי האירוע אין בכדי לפגוע במהימנותם. שכן, כפי שפורט בהחלטות בדבר קבילות המסמכים, האירוע היה ישן לעומת מועד העדות, ובין לבין היו מעורבים באירועים רבים נוספים במסגרת תפקידם כשוטרים. משמע, לא דובר בעדים שביקשו להסתיר פרטי אירוע בתואנה שאינם זוכרים, אלא בעדים שבאמת לא זכרו, ולא היו מסוגלים לזכור, את כלל הפרטים.

עם זאת, הלכה למעשה, באופן שבו העידו העדים, ההגנה לא היתה מסוגלת לחקור אותם חקירה נגדית אפקטיבית. חקירה נגדית הינה כידוע כלי מרכזי בבירור האמת. כאשר כלי זה לא בר ביצוע, אף אם לא בעטיו של העד הנחקר, הרי שניתן לומר שעדותו אינה שלמה. משכך, ישנם מקרים שבהם עדות שכזו לא תקבל משקל מלא, ואף לא משקל גבוה. אולם, הדברים בענייננו רחוקים מכך, כפי שיפורט להלן.

תחילה יצוין כי אין עסקינן במקרה שבו עד אחד נעדר חקירה נגדית אפקטיבית מעיד. אלא, עסקינן בלא פחות מארבעה שוטרים, כאשר אלה היו עדי ראיה לגבי האירוע נשוא כתב האישום. אמנם, לצד העדים נבואני ותבור אשר מעידים לגבי רוב רובם של מקטעי האירוע, העדים מגן ועמרם מעידים לגבי חלק מהמקטעים, כאשר בין שני האחרונים המדובר במקטעים שונים. אולם, יש לזכור שעסקינן באירוע מתגלגל, כאשר הזיקה בין מקטעים אלה אינה רק של סמיכות זמנים, אלא שבכל מקטע ומקטע (ההתרחשויות בבית הנאשם, בניידת, ובתחנת המשטרה) קיים דפוס דומה של התנהלות הנאשם- בהיותה בוטה, מתריסה ומתעמתת. משכך, וכאשר המזכרים שערכו העדים משתלבים זה עם זה, בשים לב לכך שכל אחד ראה את אשר ראה מזווית ראיה משלו, הרי שהמדובר במכלול עדויות שבמצטבר מאפשר קביעת ממצאים עובדתיים, הגם שכל עדות לכשעצמה היתה חסרה חקירה נגדית. יתר על כן, דברי העדים נתמכים במספר ראיות חיצוניות שיפורטו להלן.

ראשית, הקלטת השיחה שנערכה בין הנאשם לבין השוטר נבואני. לעניין זה אין מניעה להסתמך על התמליל שביצע השוטר גולן, שכן חקירתו הנגדית לא ערערה כהוא זה את דבריו בדבר דיוק ההעתקה ולאחר מכן התמלול, ואף לא מצאתי כל הצבעה על הבחנה בין מלל מסויים בתמליל לבין מלל מסויים בדיסק שאליו הועתקה ההקלטה. כל שטוען הסניגור בעניין זה, וגם זאת בסיכומיו בלבד, שמדיית האחסון המקורית שעליה הוקלטה השיחה לא הוגשה, אולם השאלה המכרעת הינה שאלת מהימנות הראיה ולא מקוריותה (ראו: יעקב קדמי **על הראיות** חלק שלישי 1323 (2009)), וכאמור בשאלה הראשונה לא עורערו דברי העד גולן. יוצא איפה ששמיעת הדיסק נדרשת אך לבחינת האינטונציה והאווירה של השיחה.

לגופם של דברים כפי שפורט בסקירת עדות השוטר גולן, ההקלטה מתעדת חלק ניכר מחילופי הדברים בין הנאשם לבין השוטרים בניידת, אם כי לאחר המלל הפוגעני (השוטר נבואני הסביר היטב מדוע החל להקליט רק בשלב זה). אמנם,

ישנם מעט קטעים לא ברורים, וכאמור ההקלטה לא נעשתה מלכתחילה, ועל כן לכשעצמה לא ניתן לראות את הקלטת כבעלת משקל מלא (אם כי גבוה), אולם היא תומכת את דברי השוטרים בשני היבטים. היבט אחד, ההתאמה הגבוהה בין התיעוד המוקלט של דברי הנאשם, החל מהשלב שהוקלטו, לבין התיעוד שלהם במזכרים של השוטר נבואני ותבור, דבר המקנה למזכרים משקל גבוה במיוחד. ההיבט השני, שקריאת התמליל ושמיעת ההקלטה, אף מעבר לחלקים המוזכרים בכתב האישום, מגלה, בדיוק כפי שעולה מדברי השוטרים, את דפוס ההתנהלות של הנאשם, שהינו בוטה ומשוחרר, ולעיתים אף מתריס, כאשר הדברים רחוקים מזרח ממערב מדמות של נחקר הנלחץ על ידי חוקריו.

להקלטה יש להוסיף את התנהלות הנאשם בחקירתו על ידי השוטר גולן, כפי שתועדה על ידו במזכרים ובגוף ההודעה שגבה מהנאשם. אף כאן, בדיוק כפי שתיארו השוטרים האחרים, מתגלה אופיו המתריס והמתעמת. הדברים מתבטאים למשל בהתרסה נגד השוטר גולן כאילו סתם רשם דבריו, במעבר דווקא (כעולה משורה 18) לשמירה על זכות השתיקה, בסירוב לחתום על הודעתו, ובהכשלה מתמשכת של הצילום של חבלה לה טען הנאשם. אף ההודעה כוללת קטעים רבים, שבהם הוא מתבטא באופן משוחרר מעכבות ואף בוטה ומתריס (ראו למשל שורות 6-7, 18, 53, 149-147). כן יצוין כי בעדותו בבית המשפט הנאשם הודה בפה מלא כי התעמת עם השוטר בחקירה תוך המשלת העניין לחתול ועכבר.

ודוק, איני נותן כל אמון בטענת הנאשם לפיה סירב לחתום על הודעתו מחמת אי שיקוף את אשר אמר. השוטר גולן העיד בבית המשפט, ומלבד אזכור כללי בפניו של אי חתימת הנאשם והסיבה לכך, לא נשאל דבר על תוכן ההודעה. יש לזכור שהנאשם בעדותו חזר על חלקים ממנה, בין בהשוואת תוכן העדות לתוכן ההודעה, ובין באישור ישיר של חלקים מההודעה אליהם הופנה. משכך, אף לשיטתו מדובר בעדות שנכונה בחלקה, ועל כן מצופה היה לעמת את השוטר גולן עם החלקים הלא נכונים לשיטת הנאשם. משהדבר לא נעשה, הרי שההגנה לא ערערה את דברי השוטר גולן לפיהם יש התאמה בין תוכן ההודעה לבין דברי הנאשם בפניו.

יתר על כן, עסקינן בהודעה שתועדה בהקלטה, כאשר הסניגור לא הגיש את דיסק ההקלטה כראיה, ולא נטען כי זו לא הועברה אליו לאחר שביקש זאת בדיון. ברור כי אילו היה נוכח הסניגור כי יש בהקלטה תימוכין לטענת הנאשם בדבר פערים בין מה שאמר לבין מה שנכתב, היה מביא זאת בפני בית המשפט. משלא עשה כן, ברור כי אין כל יסוד לטענה. אגב, דברים דומים יש לומר ביחס לתשאול, שאף הוא הוקלט.

המשמעות של דחיית טענת הנאשם בדבר הפערים בין דבריו לשוטר גולן לבין מה שזה רשם בהודעה (ובתשאול) הינה כפולה. היבט אחד הינו שהתנהלות הנאשם במהלך חקירתו על ידי שוטר זה היתה אך ורק פרי החלטה שלו להתעמת ולהתריס, דבר שכאמור עולה בקנה אחד עם ההתנהלות שתיארו השוטרים עדי האירוע. היבט שני הינו שכל מה שכתוב בהודעה (ובתשאול), לרבות מלל מתריס ובוטה של הנאשם, משקף את אשר אמר הנאשם, ובכך יש להוות כאמור תמיכה נוספת לדברי השוטרים עדי האירוע בדבר המלל שהפנה כלפיהם.

ראיה חיצונית נוספת המעגנת את דברי השוטרים שהיו עדים לאירוע הינה האופן שבו העיד הנאשם בבית המשפט. ייאמר מיד, אין כל טענה שהנאשם התנהל בעדותו באופן מתעמת ומתריס כלפי בית המשפט. אולם, את עדותו ניתן לאפיין בשני מאפיינים חשובים לענייננו. האחד, שפה משוחררת מאד (כולל שימוש בביטויים שעלו בדברי השוטרים, כמו

חתול ועכבר), כך שהנאשם מעורר רושם של פטפטן שאינו בורר מילים, ואף חסר עכבות של ממש באופן כללי. השני, מטען רגשי שלילי ביותר כלפי משטרת ישראל בכלל והשוטרים שעצרו אותו בפרט, וזאת עוד טרם האירוע נשוא כתב האישום.

על רקע זה הגיוני מאד שהנאשם לא בלם את מטענו הרגשי השלילי כשנתקל בשוטרים עדי האירוע, וכך הגיעו הדברים לאופן המתעמת והמתריס שתיארו אותם שוטרים. אדרבא, כאשר אף בעדותו בבית המשפט הנאשם אומר שאמר דברים מסויימים כדי להרגיז את השוטרים. בכך כיוון הנאשם דווקא להפלותו העצמיות בדבר עבירות הסמים, אולם אין זה הגיוני שבכך יבחר הנאשם להרגיז את השוטרים, שהרי אלה לשיטתו מעוניינים להפילו בפח ולהביאו להודאה. הגיוני יותר שהדרך בה בחר להרגיזם הינו באופן שתיארו. בד בבד, הנאשם אישר שדיבר באופן בוטה כלפי השוטרים, אך לטענתו עשה כן בשל הגנה עצמית. אף טענה זו אינה הגיונית, שכן לא ניתן להעלות על הדעת שאלימות (על פי הנתען) מצד מספר שוטרים כלפי הנאשם תיבלם באמצעות מלל בוטה מצידו. לעומת זאת הגיוני שכפי שתיארו השוטרים, עסקינן במלל שהושמע כלפיהם מתוך עימות והתרסה.

נוכח כל האמור, הריני נותן משקל מלא לדברי העדים שוטרי האירוע. עתה יש לברר השאלה האם בראיות ההגנה יש בכדי להביא לכל הפחות לכרסום ראייתי בעדויות אלה באופן היוצר לכל הפחות ספק לטובת הנאשם?

אין ספק כי מרכז הכובד של פרשת ההגנה הינה עדות הנאשם. דא עקא שעדות זו לווה בפערי מהימנות קשים, שעיקריהם יפורטו להלן.

תחילה ייאמר כי אגב הברור שנערך לעיל בדבר התימוכין בעדות הנאשם לדברי השוטרים, נדחו כלא מהימנות טענות עובדתיות שונות של הנאשם בעדותו. כך, דחיית הטענה כי הודעתו לא תאמה במלואה את אשר נאמר על ידו בעת גבייתה. כך, דחיית הטענה שאמר דברים בוטים לשוטרים מחמת "הגנה עצמית". כך, דחיית הטענה שהאופן שבו בחר להרגיזם היה דווקא באמצעות הפללותו העצמיות. בכל אלה יש בכדי להוות בקיעים ראשונים, גדולים ולא יחידים, במהימנות עדות הנאשם.

לדחיית הטענה האחרונה משמעות נוספת- לא רק שמכך ברור שהנאשם הרגיז השוטרים באופן אחר, אלא שגם מכך ברור שהפללות אלה אינן פרי גרסת בדים שהנאשם בחר לספק לשוטרים. בנוסף, שמיעת ההקלטה מגלה כי המעבר בין שלילת הטענה שהוריד משהו באסלה לבין הוריד את ה"קססה" שלו הוא רציף ושוטף, ללא קיטוע על ידי החוקר ואף לא מיוזמת הנאשם, כאשר לפני כן מתנהלת שיחה שדומה יותר לשיחה חברית מאשר לשיחה בין חוקר לנחקר. ברור כי הנאשם שולט לחלוטין על המלל ללא כל התערבות ולחץ חיצוניים. לא זו אף זו, יש לשים לכך שבד בבד עם הפללות עצמיות אלה הנאשם שולל טענות כי מכר, או סיפק, סמים לתלמידי תיכון, כאשר ביחס לבגירים הוא שולל סחר ומודה רק בהספקת סמים לצריכה בצוותא. משמע, הנאשם הבחין היטב בין דברים שהודה לבין דברים שלא הודה. נוכח כל זאת ברור שמה שהודה היה פרי התרחשויות ולא פרי דמיונו, ועל כן יש לדחות טענותיו שבדה את הפללותו העצמיות.

הנאשם בעדותו טען כי כשנכנס לשירותים לא ידע שהשוטרים הגיעו למקום. אולם באה עדות לא אחרת מאשר אימו שמסרה כי אמרה לו שהגיעו שוטרים לבית, ולאחר מכן הלך לשירותים. סתירה חזיתית זו לעדות הנאשם אינה רק פגם במהימנותו, אלא שיש להידרש לשאלה מדוע הסתיר הנאשם ידיעתו זו על הגעת השוטרים. לכך ישנו רק הסבר אחד מתקבל על הדעת, והוא שבכך הנאשם ביקש לטשטש את השלכת הסמים לאסלה, באופן של שלילת כל מניע לעשות כן. כאשר קיומו של המניע נחשף, ברור כי המעשה המיוחס לו נעשה.

לא זו אף זו. לטענת הנאשם בעדותו, באותה תקופה השתמש דרך קבע בסמים. בהודעתו (שורה 11) אף דיבר על חמש סיגריות ביום. אם מדובר בצריכה כה משמעותית, אין זה הגיוני שנמנע מלהחזיק כל סמים בביתו, ולו לצורך שימוש עצמי. גם אם לנאשם מקום מחבוא חוץ ביתי ובו סמים, לא הגיוני שמספר פעמים ביום יצא מהבית לצורך צריכת הסם מחוצה לו.

יתר על כן, בסוף הודעתו הנאשם מספר על כך שצרך את הסמים באמצעות "באנג", והרי בחדרו נתפס מתחת למיטה כלי שכזה. הדבר מהווה אינדיקציה לכך שצרך את הסמים גם בבית. יצוין כי הנאשם לא טען כי הכלי שימשו לצריכה מחוץ לבית, אלא התחמק מכל קשר לאותו כלי ולאופן שבו צרך את הסמים. בנוסף, הרי שהנאשם ניסה להסביר את אי צריכת הסמים בבית בנוכחותם בבית של הוריו ואחיו הקטנים. ואולם בד בבד לא שלל שאחיו הגדולים עושים שימוש בסמים, כך שלא ברור האם המדובר בבית סטרילי מסמים אם לאו. החזקת ה"באנג" בבית אף היא לא עולה בקנה אחד עם הטענה שבא למנוע היחשפות המשפחה לשימוש בסמים.

הניסיון הכושל של הנאשם להראות שלמרות שימוש הרב בסמים לא עשה כן בתוככי הבית, לא יכול להיות מוסבר אלא בהסבר יחיד. הסבר זה הוא שהנאשם ביקש גם בכך לטשטש את השלכת הסמים לאסלה, בבחינת שלא היו ברשותו סמים להשליך. כאשר השקר שבאי החזקת הסמים בבית נחשף, הרי אינדיקציה נוספת להשלכת הסמים לאסלה.

צלצול הטלפון הסלולרי של הנאשם בעקבותיו הנאשם אחז הטלפון, הוא זה שהחל את פרשת ההתכתשות של הנאשם עם השוטרים. זאת הן לדברי הנאשם והן לדברי השוטרים עדי שלב זה של האירוע. אולם בעוד השוטרים מדברים על צלצול אחד, הנאשם מדבר על שני צלצולי טלפון, כאשר הוא ענה רק לראשון, או אז הוסבר לו שאל לו לעשות כן, וכיבד זאת, בעוד לשני ענה אחד השוטרים ואז הנאשם לקח ממנו הטלפון, והחלה אותה התכתשות. העדות ממשפחתו של הנאשם לא מועילות לברר המחלוקת שכן הן לא שמעו אפילו צלצול אחד.

גרסתו של הנאשם לעניין זה אינה הגיונית. אם פעל בתום לב בפעם הראשונה, ולאחר מכן השלים עם דברי השוטרים בדבר האיסור לענות לטלפון, לא ייתכן שבפעם השניה הרהיב עוז לבצע מעשה קיצוני יותר, והוא חטיפת הטלפון מהשוטר רק כמחאה על כך שהוא עונה לשיחה. מעבר לכך, גרסתו נוגדת את האמור מפיו בדו"ח המעצר ת/15. טענותיו של הנאשם לאי דיוק ברישום ת/15 אינן מהימנות באשר כבר נדחתה טענה לאי דיוק ברישום הודעתו הארוכה פי כמה וכמה, לעומת המלל הקצר נשוא אותו דו"ח. והנה באותו מלל אמנם באה הטענה שלא ידע שאסור לענות, אך לפני כן אומר בריש גלי שיענה לטלפון שלו מתי שרוצה. אלה לא דברים של מי שהכיר בטעות מצידו בדבר מענה לטלפון.

בעיית מהימנות נוספת עולה בהקשר של התנהלותו של הנאשם לאחר מעשה ביחס לאותה התכתשות עם השוטרים. עוד בהודעתו (שורות 53-54) הנאשם מזכיר שהותקף על ידי אחד השוטרים ונפצע בשפתו, אך לא מפרט את התקיפה. מעבר לכך, כשנשאל לפני כן (שורות 37-43) על ההתכתשות, העדיף, כזכור באופן מתריס, לשמור על זכות השתיקה, ולא לספר כי הותקף. בנוסף, כאשר ביקש השוטר גולן לצלם את הפצע שהנאשם עצמו הצביע אליו, הנאשם עשה הכל בכדי להתחמק מהתצלום. לבסוף, גם לאחר שחרורו מהמשטרה, לא הגיש תלונה למח"ש, אלא לכל שהשוטר גולן ובנות משפחתו פנו למח"ש, ללא ידיעת הנאשם. דבריו של הנאשם כי נמנע מלהתלונן בסברו כי העניין "נסגר ביניהם", הינם מוזרים, ואף אינם עולים בקנה אחד עם הסברו לאמירה ש"ידאג" לשוטרים בכך שיתלונן עליהם למח"ש, וכן עם המטען השלילי העמוק שלווה אותו באירוע ובוודאי בעקבותיו. כל זאת אינה התנהגות של מי שהותקף, אלא של מי שלא מעוניין לחשוף את פרטי ההתכתשות, ומכאן שחלקו בה הוא הבעייתי.

כזכור, הנאשם טען כי בעקבות הכאתו על ידי השוטרים, קילל אותם, מה שהביא להגברת האלימות כלפיו. בד בבד ציין, שלאחר שהאירוע נרגע, הוא שב לקלל השוטרים. דא עקא שאם אכן לפני כן הותקף הנאשם בברוטליות על ידי השוטרים, ותקיפה זו התעצמה בעקבות קללותיו, לא היה כל היגיון מבחינתו לשוב ולקללם לאחר שנגעו. כל בר דעת היה מבין שקללות הובילו אותם לאלימות ועל כן מחשש לפגיעה נוספת לא היה מעז לקללם. משכך, אף דברים אלה של הנאשם אינם הגיוניים, ומהווים הם נדבך נוסף לכך שגרסתו לפרטי ההתכתשות עם השוטרים אינה מהימנה.

לא זו אף זו. הנאשם אף סתר עצמו בעדותו באשר לשאלה האם הסתפק במלל בוטה או שגם פעל במעש כנגד השוטרים. תחילה טען שהסתפק במלל. לאחר מכן אישר שאף השתולל, דבר המלמד על אלימות פיזית. לאחר מכן שב ואמר שהסתפק במלל, כי "באלימות אני לא יכול להרים עליהם יד". סתירה זו, כמו גם הניסיון, הלא הגיוני כזכור, לומר שהמלל הוא ההגנה העצמית, מלמדים על כך שהנאשם ניסה להרחיק עצמו מאלימות פיזית כלפי השוטרים, ומשניסיון זה כשל, ברור כי אכן הפעיל אלימות כזו.

הנאשם אישר, אם כי גם זאת לא מייד, שבאינטרקציה שלו עם השוטרים הפטיר כלפי מי מהם "אני אזיין אותך". מלל בוטה זה, שבשפה העממית יש לו משמעות ברורה של פגיעה פיזית קשה, נאמר לטענת הנאשם רק בד בבד עם האלימות שהופעלה כנגדו מצד השוטרים. דא עקא שמעודיות השוטרים עמרם ונבואני עולה כי הדבר נאמר על ידי הנאשם כלפי השוטר נבואני גם בתחנת המשטרה, לאחר שההתכתשות שככה זה מכבר. העובדה כי הנאשם בחר, וגם זאת לא מייד, לאשר את טענות השוטרים בדבר מלל זה, אך תוך שהוא משמיט את אמירת מלל זה גם בשלב הרגוע, מלמדת אף היא על כך שגרסתו סלקטיבית, באופן שפעל להסתרת מלוא האמת מבית המשפט, על פי אינטרסיו כפי שהבינם.

בעיית מהימנות נוספת בעדותו של הנאשם עולה באשר לדבריו בניידת. לעניין זה מסתבר כי בתחילת עדותו הנאשם לא זכר כלל את כל המלל הרב שאמר בניידת, כעולה מהתמלול ומדברי העדים נבואני ותבור. קשה לראות כיצד הנאשם לא זכר אפילו חלק מדברים אלה. אדרבא, כאשר זכרוננו התעורר לאחר שהוצגו בפניו הדברים, או אז מסר את גרסת ההקנטה, שכבר נדונה באשר לדברים שהיוו הפללה עצמית. מכל מקום משברור שהנאשם ביקש תחילה להסתיר את ידיעתו באשר למה שאירע בניידת, נמצא הוא שב ונוקט בדרך הפסולה של עדות סלקטיבית.

על כל אלה יש להוסיף כי גרסתו של הנאשם בעדותו אינה תואמת את תשובתו המפורטת לכתב האישום. הדברים אמורים בעיקר בכפירתו בחטיפת הטלפון מידי השוטר, ובאופן גורף באמירות שנאמרו לשוטרים, כאשר בעדותו הודה בחלק מהאמירות תוך ניסיונות ליתן להם הסברים, וכן אישר שחטף את הטלפון תוך ניסיון להסביר זאת. מהי מבין אלה גרסת הנאשם? לא נדע. מכל מקום, העדר האחידות בגרסאותיו, ששתיהן מכחישות בדרכים שונות את כתב האישום כנגדו, מהווה נדבך נוסף לכך שאין המדובר בדברים מהימנים.

נוכח כל האמור, לא מצאתי כל סיבה לתת אמון בדבריו של הנאשם ויש לדחותם מכל וכל. התוצאה היא שמכלול ראיות התביעה נותר איתן כפי שהיה, ובמידה מסוימת אף התחזק עוד יותר, ולמעלה מהנדרש, נוכח שקריו הבולטים, המגמתיים, והנוגעים לנקודות שבלב העניין הנדון, מצד הנאשם (לעניין שקרי נאשם כתוספת ראייתית ראו למשל-ע"פ 334/02 **דידי סיבוני נ' מדינת ישראל**, תק-על 2003(1)237, (2003), והפסיקה המצוטטת שם).

באשר לשתי עדות ההגנה האחרות, ראשית יאמר שבשל קריסת גרסת ההגנה בשל עדות הנאשם, ומשעדויותיהן היו פריפריאליות לעומת עדותו, הרי שמלכתחילה לא היה בכוחן בכדי לקומם מהריסותיה את גרסת ההגנה.

מעבר לכך, עסקינן בעדות שלא התיימרו לומר כמעט דברים הנוגעים לגדר המחלוקת. האם, כבודה במקומה מונח, לא ראתה את אשר אירע בחדרי החדרים בין הנאשם לשוטרים, ובקושי שמעה מה נעשה שם, לרבות צלצול הטלפון שאין מחלוקת שהיה, וכל זאת רק בדלת אמות הבית, ולא במקומות אחרים בהמשך האירוע. האחות התיימרה להיות עדה למעט יותר מכך, באשר לדבריה היתה עדה לאלמויות מסוימת מצד השוטרים כלפי הנאשם, אם כי לא בחדרו, אך העידה על עצמה שהיא סובלת מבעיות זיכרון קשות, בייחוד לאירוע שעורר בה חרדה, והרי אירוע זה הוגדר על ידה כמעורר חרדה. על כך יש להוסיף שמדובר בבנות משפחה קרובות במיוחד של הנאשם, כך שיש מקום להתייחס בזהירות רבה לדבריהן, אדרבא כאשר ניסו לייפות את התנהלות הנאשם כך שנטען שלא קילל את השוטרים, דבר שאף הוא עצמו הודה בכך.

הנה כי כן, בסופו של יום, מכלול ראיות התביעה נמצא מהימן, ואילו מכלול ראיות ההגנה אינו מצליח אפילו לעורר ספק בדבר ראיות התביעה, באף נקודה שבמחלוקת.

בירור עובדתי ומשפטי של כתב אישום:

לאחר קביעת המשקלות לכלל הראיות, יש מקום לבחון אחת לאחת את עובדות כתב האישום, בבחינת האם הוכחו אם לאו, וככל והיכן שהוכחו, האם סעיפי האישום מבוססים משפטית.

לעניין סעיף 1 לעובדות, הרי שזה לא היה במחלוקת בין הצדדים, ומשכך יש לראותו כמוכח.

סעיפים 2,3 לעובדות עוסקים בהשלכת הסם לאסלה. אלה מבוססים על הודאת הנאשם במספר הזדמנויות. תחילה,

בפני השוטר תבור בבית הנאשם לפיה זרק את ה"קססה" שלו לשירותים, כאשר בתחנה הסביר לשוטר זה שעשה זאת לאחר שהבחין שהשוטרים מגיעים לבית. בהמשך, בשיחה בניידת מסר דברים דומים ואף הבהיר אף את הקשר בין כך לנייר העיתון שנתפס על ידי השוטר תבור בפח השירותים ובו שרידי סם מסוג קנבינואידים. לבסוף, בתשאול בפני השוטר גולן הודה בהשלכת הסם לשירותים והעיתון לפח.

דבריו של הנאשם הינם הודאה בפני איש מרות, שהרי ידע היטב שמדובר בשוטרים. אמנם ההודאה ניתנה שלא באזהרה וביידוע על זכויות, ואולם מהימנותה גבוהה בשים לב למספר היבטים. ראשית, כאמור הנאשם ידע שמדובר בשוטרים ואף התנסה לפני כן בהליכי חקירה. שנית, כאמור ההודאה חזרה על עצמה בשלושה מקטעים שונים של האירוע. שלישית, תיעוד ההודאה היה מפורט ובסמוך לאמירת הדברים, אדרבא כאשר בניידת ובתשאול הדברים אף הוקלטו. רביעית, הנאשם בעדותו במשפט לא הכחיש את עצם אמירת הדברים, אך ניפק לאמירתם הסבר שכשל. באשר לתוספת הראייתית, הרי שעסקינן בהימצאות שרידי הסם באותו עיתון, ראייה שלא רק מאמתת את הודאת הנאשם, אלא אף מסבכת אותו, ועל כן אף אם משקל ההודאה על חלקיה לא היה גבוה, תוספת זו היתה משלימה את הנדרש.

יתר על כן, אף אם לא היה מודה הנאשם בהשלכת הסם, עדיין ניתן היה לבסס את עובדות כתב האישום בהן עסקינן כעת. שכן, כעולה מדברי השוטר תבור, שמע קולות ריצה בבית מיד לאחר שהגיעו לפתח הבית ודפקו על הדלת, ובהמשך קולות של הדחת המים בשירותים. לאחר מכן חזה בנאשם כשהוא רועד ולחוץ, כאשר הנאשם טען שפחד מהם, דבר שהינו שקרי נוכח התנהלותו כלפיהם בהמשך, המלמדת על ההיפך. אחר כך מצא בפח השירותים את העיתון המגולגל ובו שרידי הסם, ומתחת למיטת הנאשם נמצא "באנג" עם שריד סם. בנוסף, אמו של הנאשם סיפרה שאמרה לנאשם שהגיעו השוטרים, ואז הוא הלך לשירותים ובהמשך הדיח את המים. בנוסף, על פי עדותו, באותה עת הנאשם השתמש מספר פעמים ביום בסמים מהסוג שהיה בעיתון. כל אלה בבחינת ראיות נסיבתיות המובילות למסקנה סבירה כי הנאשם הגיע לשירותים כדי להשליך את הסם מתוך נייר העיתון שבו נמצאו שרידיו, והכל מתוך רצון להסתיר הסם מהשוטרים. הנאשם מצידו כשל בניפוק הסבר חלופי לראיות אלה, וכך נותרים אנו עם המסקנה לעיל כמסקנה סבירה יחידה.

ישאל השואל, אם הנאשם ביקש להסתיר את השימוש בסם, כיצד העיתון עם שרידי הסם מצא דרכו לפח השירותים ולא לאסלה? על כך יש להשיב שלנאשם לא היה כמעט זמן להתארגן להסתרה. השוטרים כבר עמדו בפתח הבית, השירותים היו המקום הסמוך לחדר בו שהה, ועיקר תשומת הלב שלו היתה נתונה לסם עצמו ולא לעיתון שעליו הוחזק. הוא פעל בלחץ זמנים ועל כן אין לייחס לו תכנון מדוקדק של כיצד להיפטר מהסם לרבות משרידיו. בנוסף בהחלט סביר להניח שהשלכת נייר העיתון לשירותים היתה מקשה על הדחת כלל התכולה באסלה, או אז אף הסם היה עלול להתגלות ולא רק שרידיו. יתר על כן, יש לזכור שנייר העיתון היה מגולגל בפח, דבר המשווה חזות תמימה של אשפה למתבונן.

לאחר שסעיפים 2,3 לעובדות כתב האישום הוכחו, ומשברור הקשר הסיבתי בין מעשי הנאשם לבין ידיעתו בדבר הגעת השוטרים למקום, הרי שהוכחה אשמת הנאשם בעבירות של החזקת סם מסוכן, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, והשמדת ראיות.

סעיפים 4,5 לעובדות כתב האישום נוגעים להתכתשות הפיזית (סעיף 4) והמילולית (סעיף 5) של הנאשם עם השוטרים

ביתו. אלה מבוססות בדברי השוטרים תבור, נבואני ומגן, כאשר גרסתו של הנאשם נדחתה מכל וכל, ועדויות בנות משפחתו לא מועילות לו בכפי שפורט. כפי שכבר פורט, התנהלותו זו של הנאשם אף עולה בקנה אחד עם העולה מראיות נוספות לגבי התנהלותו במקטעים אחרים של האירועים ואף הרושם שעורר בבית המשפט.

אין חולק כי אף השוטרים הפעילו אלימות כלפי הנאשם, אולם לאחר העדפת דבריהם הרי שזו מתבררת כאמצעי מידתי להתגבר על האלימות שהפעיל הנאשם. משכך, החבלה שנצפתה על הנאשם לאחר מכן, בין על ידי בנות משפחתו בין על ידי השוטר גולן, אינה סותרת את דברי השוטרים. מעבר לכך, לאור דברי השוטר גולן שהחבלה לא היתה טריה, ונוכח הבעייתיות שהוצגה בדברי שתי העדות, ייתכן שאף לא ניתן לשייך חבלה זו לאירוע. יתר על כן, העדר הפניה של הנאשם למח"ש, שלא הוסברה על ידו באופן משכנע, אומרת דרשני.

לאחר שסעיף 4 לעובדות כתב האישום הוכחו/, ומשתחילת ההתכתשות בדחיפת הנאשם את השוטר תבור, חטיפת הטלפון מידו, ובהמשך דחיפות נוספות מצד הנאשם, ורק לאחר מכן השתלטות השוטרים עליו, הרי שהוכחה אשמת הנאשם בעבירות של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו ותקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו. ודוק, נאמנים על"י הסבריו של השוטר תבור להחרמת הטלפון מידי הנאשם באופן של מניעת שיבוש חקירה, ומשכך חטיפת הנאשם את הטלפון בכדי לענות לשיחה לא יכולה להיות לגיטימית; אדרבא כאשר הדרך לפתרון מחלוקת עם שוטר אודות סמכויותיו לא יכולה להיות בעשיית דין עצמית.

באשר למשמעותו של המלל בסעיף 5 שהוכח, אתייחס בהמשך.

סעיף 6 לעובדות כתב האישום מתייחס לדברי הנאשם בניידת. דברים אלה הוכחו בדברי השוטרים נבואני ותבור, התואמים את המתועד בהקלטה מפי הנאשם (החל מהשלב שבו בוצעה ההקלטה), כאשר גרסת הנאשם נדחתה מכל וכל. כפי שכבר פורט, התנהלותו זו של הנאשם אף עולה בקנה אחד עם העולה מראיות נוספות לגבי התנהלותו במקטעים אחרים של האירועים ואף הרושם שעורר בבית המשפט. בנוסף, חלק מהמלל שנאמר בניידת דומה למלל שנאמר מאוחר יותר במשרד המודיעין בתחנה, שיידון להלן.

סעיף 7 לעובדות כתב האישום עוסק בדברי הנאשם במשרד המודיעין. דברים אלה הוכחו בדברי העדים נבואני ועמרם, כאשר גרסת הנאשם נדחתה מכל וכל. אף כאן יש לומר שהתנהלות הנאשם עולה בקנה אחד עם ראיות נוספות לגבי התנהלותו, כפי שפורט, וכאמור, אף קיימת התאמה בין מלל זה לחלק מהמלל בניידת.

נשאלת השאלה האם דברי הנאשם שתוארו בסעיפים 5,6,7 לכתב האישום מגלים עבירה של איומים. לעניין זה ייאמר כי על אף שדחיתי את גרסת הנאשם, שעניינה הכחשת רוב המלל וניפוק הסבר כושל לחלק המלל שבאמירתו הודה, עדיין קשה לי לראות את הנאשם כמי שאמר את הדברים מתוך כוונה להפחיד את השוטרים, וזאת כפי שאפרט להלן.

תחילה ייאמר כי בכל אחד ממקטעי האירוע הנוגעים לאמירת דבריו, הנאשם נמצא בנוכחות מספר שוטרים, כשהוא כבר עצור ואזוק, כאשר הפעלת הכוח מצידו כבר דוכאה בהשתלטות מצידם. מעבר לכך, הנאשם אינו אדם גדל מידות בלשון המעטה, הן בכלל והן ביחס לשוטרים בפרט. בנוסף, המלל הרב שהפטיר, ובמקטעים שונים, מלמד על חוסר מיקוד

להבדיל ממלל ספציפי על פי תכנון. עוד יצויין כי כזכור התרשמתי שהנאשם הינו פטפטן נטול עכבות, והיה טעון שלילית כלפי השוטרים. נוכח כל זאת, לא ניתן לשלול את האפשרות שהנאשם אמר את הדברים פעם אחר פעם לא בכדי להפחיד מי מהשוטרים, אלא בכדי להרגיזם.

אמנם אין ספק כי במבחן האובייקטיבי דברי הנאשם נשמעים מאיימים, בוודאי נוכח התמשכותם והצטברותם, ועונים לדרישת האקטוס ראוס של עבירת האימים- איום בפגיעה שלא כדין בגופו של אדם. אך כאשר בוחנים את המנס ראה של הנאשם, זו לא עולה כדי כוונה להפחיד את המאויים, אלא כדי החלופה הקלה יותר של כוונה להקניטו.

משכך, בשים לב להוכחת סעיפים 5,6,7 לעובדות כתב האישום, הוכחה אשמת הנאשם בעבירה של אימים, אך רק מתוך כוונה להקניט.

סיכום:

נוכח כל האמור, הריני מרשיע את הנאשם בכל המיוחס לו בכתב האישום, ובסייג שהמלל המאיים נשוא סעיפים 5,6,7 לעובדות מגבש עבירה של אימים מתוך כוונה להקניט ולא להפחיד.

ניתן היום, 4/11/14 בלשכה. שימוע במעמד הצדדים יבוצע בהמשך היום.